

Búcsúztató

Főtiszteletű püspök urak, nagytiszteletű előjáróink és professzoraink, tisztelt egybegyűltek. Kérem, engedjék meg nekünk, végzős hallgatóknak, hogy néhány gondolat erejéig visszatekintsünk életünk elmúlt 6 esztendejére.

A múlt homályából úgy tűnik elő felvételizésünk napja, mintha csak tegnap lett volna. Jól emlékszem, hogy a felvételi vizsgák lejártával mindegyikünk kapott egy lapot, amelyen néhány gondolat volt számunkra megfogalmazva. Az egyik ilyen gondolat valahogy így hangzott: ***mindegy honnan jöttél, a meleg Szilágyságból, vagy a hideg Biharból, a Mezőségről vagy Székelyföldről.*** Igen, Erdély és Partium különböző tájegységeiről sereglettünk ide, és mindegyikünk magával hozta az otthonára jellemző gondolkodásmódot, tájszólást. **Sokan voltunk és sokfélék.** Eleinte furcsán tekintettünk egymásra, mert annak ellenére, hogy mind magyar reformátusok voltunk, mégis mindannyian olyannyira különbözőek, hogy bár magyarul beszéltünk, de eleinte mégsem mindig értettük meg egymást, amiken aztán jókat nevettünk.

Különbözőek voltunk, mégis a Szentlélek Isten közösségformáló ereje egy közösséggé formált minket, csakúgy, mint a 12 tanítványt, akik hozzánk hasonlóan, a Szentföld különböző tájegységeiről származtak és gyűltek Jézus Krisztus köré. A Szentlélek a mi közösségünket is a mi Megváltó Urunk köré építette, aköré az egy pont köré, ami közös volt bennünk. **Hitünk tárgya köré,** hisz amint mondtam, annyi mindenben

különböztünk egymástól: **beszédben, gondolkodásmódban, sőt hitünk megélésének módjában is.**

Hat év hosszú idő. S ez idő alatt az itt álló színes társaság tagjai, nemcsak közösséggé formálódtak, hanem ezenfelül felnőtté váltak. **Mert hogyan érkeztünk ide?** A legtöbben gyermekként, akik a világ gondjaival még nem törődtünk. S most felnőttekként kell távozzunk, akiknek emberek és gyülekezetek gondjai fognak vállaikra nehezedni. Itt váltunk felnőttekké. És ez nagy szó, hisz gondolkodásmódunk itt forrott ki végérvényesen, ezen Intézet falai között. S mindezért Istenünknek mérhetetlen hálával tartozunk.

Éveken keresztül itt éltünk kincses Kolozsvár szívében, az Intézet falai között. **De milyen kincseket is adott nekünk?** Nem aranyat és ezüstöt, hanem megfizethetetlen kincseket. **Barátságokat**, melyeknek kötelékei több száz kilométerre nyúlnak; **emlékeket**, melyek kitorölhetetlenül szívünkbe vésődtek; **tanárokat**, akik nem csak tanítottak, de vezettek is minket, akikért szintén hálásak vagyunk. A felsorolást még hosszasan lehetne folytatni, amire most nincs idő, de összegzésül megállapíthatjuk, hogy Isten kegyelme gazdagon áradt reánk az Intézetben töltött évek során.

Igen, az Intézet. Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet. Számunkra ez a név, nem csak 4 üresen csengő szót, nem csak egy épületet jelöl, hanem ezeknél sokkal többet. **Egy nagy családot jelöl**, ahol a tanárok, a diákok és az intézet különböző alkalmazottai egy különleges harmóniában éltek együtt. Nem csak egy épületet, **hanem otthont is.** Otthonra leltünk itt, amit mi sem bizonyít jobban, mint azok a megfogalmazások melyek így

hangzottak: **megyünk haza a teológiára.** E név sokunk számára egy szent helyet jelöl, annak ellenére, hogy vannak hibái is. Mert az elmúlt évek alatt láttuk az Intézet hiányosságait és erősségeit is. De mindenképp igazak Intézetünk egykori diákjának szavai, miszerint a Teológiának olyan jellemformáló hatása volt, amely alól senki sem tudta kivonni magát. Mely hatás legfőképpen abban nyilvánult meg, hogy **megerősítette bennünk az ősök hitét.** Hála adassék Isten ezen áldásáért is, és köszönet illesse ezért, professzorainkat, akik ebben Isten eszközei voltak.

De igencsak elmerengtünk a múlton, ideje visszatérni a jelenbe. Most, amikor, diáktársaim, rátok pillantok, úgy tűnik, mintha egyik szemetek nevetne, a másik pedig mintha sírna. Egyszerre látok rajtatok örömet és szomorúságot is, éppen ezért hadd biztassalak titeket és saját magamat is a költő szavaival: *Pajtásaim! értetek a bú/Elhagyni, fiúk, titeket,/Ez fáj nekem, ez szomorít el,/Ez ver kebelembe sebet.../De nem! mi vigadtunk minden időben,/Igy hát szomorú a búcsu se légyen.*

A jövőre nézve pedig egyházunk vezetőihez fordulok. **Főtiszteletű püspök urak,** tisztelettel és alázattal kérem önöket, hogy minket, végzős hallgatókat, akik hálásak vagyunk Istennek, amiért szolgálatra rendelt minket; akik vállaljuk azt, hogy a világ szemében bolondok legyünk, csakhogy a megtartó evangéliumot hirdethessük; **tisztelettel és alázattal kérem, hogy fogadjanak be minket egyházunk szolgálattevőinek seregébe.** Köszönöm, hogy meghallgattak.